

MÉHÉSZETI KÖZLÖNY

AZ ERDÉLYRÉSZI MÉHÉSZ-EGYELET SZAKLAPJA,

MINT

AZ „ERDÉLYI GAZDA“ ÖNÁLLÓ MELLÉKLETE.

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

A méhészetre vonatkozó minden közlemény a „Méhészeti Közlöny“ szerkesztőségéhez czimzendő (O-vár, Bástya-utca 9. sz.)	A méhész-egyleti rendes tagsági díj 2 frt. körüli tagsági díj 1 frt, mely Gebhardt Ötme pénztárnoknak küldendő Kolozsvárt. („Hója“ szőlő.) A tagsági díj fizetési kötelezettség 5 évig tart. (Alapszabály 4. §.)	Egyleti tagok, a 2 frt rendes, illetőleg 1 frt körüli tagsági díjért úgy az „Erdélyi Gazda“-t, mint a „Méhészeti Közlöny“-t díjtalanul kapják.
---	--	--

IV-ik évfolyam.

1889. június 15.

12. szám.

Ne étesük a darázsokat.

Bizony csak különös emberek vagyunk mi méhészek! Ha valamennyi „bogarunkat“ át, meg átgondoljuk: akkor mi csodálni valót nem találhatunk abban, hogy ketten beszélgetve, háromféle nézetten vagyunk s hogy a rövid ideig tartó pro és kontra között, néha majdnem hajba kapunk egymással.

Pedig azt az időt, amit mi perlekedve eltöltünk: felhasználják a méh-ellenségek s az őrizetlen hagyott telepen, kedvökre lakmároznak.

De ugyau mit is irnanak a méhészeti szaklapok? ha a dolog történetesen nem így, ha másképp lenne. . . Mondja csak őszintén szemembe bárki is: lehetne-e a darázsokra vonatkozó annyi keserű panaszt írni, vagy olvasni, ha ezen falánk rovarokat nem mi magunk szoktatnók, nem mi magunk csalogatnók méhtelepünkre?

Lehet, hogy e sorokért több méhésztársamtól kapok dorgatoriumot, ama régi közmondás alapján: „mondj igazat, betörök a fejed“; de mert ennek dacára is kimondom az igazat, jele annak, miszerint én a fullánkok elől megretirálni nem szoktam soha.

Gyűlöljük a darázsokat: mert azok éiem után fürkésznek, kedves méheinket pedig agyon dolgoztatjuk. Méheinknek, mint hasznót hajtó állatkáknak nem terítünk asztalt, sőt ha néha, merő nagylelkűségből, nyújtunk is neki némi eleséget, azt többszörösen fel is panaszoljuk szegénykének, a nekünk semmi hasznót sem hajtó darázsoknak pedig csemegével kedveskedünk s versenyezőnk abban, melyikünk tud telepére több darázst édesgetni; és nem panaszoljuk az azok részére vásárolt mézet, cukrot, fűgét, mazsola-szőlőt. S hogy aztán eme kedvelt csemegék iránt a darázsok nem közönyösek, sőt rajhoz hasonlólag röpkednek méhesünk előtt, ezért — mint mondám — mi szörnyen tudunk haragudni, holott eme tatárcsordát önmagunk indítottuk magunkra, illetve méhtelepünkre.

Az én méhesem a nagy-károlyi reform. temetővel lévén határos, e temető sirhantjainak majdnem mindenikébe

darázs lakik. Sokszor órákig elnézem azon sürgést-forgást, melyet ezek tavasz közepétől késő őszig véghez visznek. S bár több darázscsalád főhadi szállása 20—25 lépésnyire alig esik méhesemtől, azért még soha nem adtak nekem okot ezen — sok méhészt vérig bosszantó — rovarok a panaszra; kerültem különben azt is is: hogy nálam vizitre járjanak; nem terítettem számukra asztalt; így, kénytelenek voltak helyettem mást szerencsétetni a látogatással.

Tanulmányozva a darázsok élettanát: láthatjuk, miszerint ők nem gyűjtik, nem halmozzák az eleséget úgy fel, miként azt méheink teszik, hanem csakis a mindennapi élelem bárhonnani beszerzésére törekszenek. Ugy van ez különben sok rest embernél is, hogy a holnapra nem gondol semmit. Azt tartják: — s ez valóban úgy is van — hogy mikor Isten nyulat teremtett, ugyanakkor bokorról is gondoskodott, mely alatt a nyul magát meghuzhassa, kipihenhesse és eszerint az is tény, hogy midőn darázst teremtett, annak naponkénti élelméről is bölcsen intézkedett.

Eltekintve attól, hogy a darázs mézkészletet nem tart raktáron: igen sokban egyezik életmódja a méhekével. Tudjuk, hogy ha egy méhet megvendégelünk, az néhány percz mulva tized, huszad, századmagával tér vissza a terített asztalhoz, vigan lakmároznak a nekik nyújtott eleségből, nem gondolják, hogy az mérges is lehet s hogy az által örökös fogságba juthatnak. Oly helyen tehát, hol mindig talál a méh némi nyalni valót, szüntelen láthatunk alkalmatlan repkedőket. De amily könnyen szoktathatjuk méheinket valamely helyre, ép oly könnyen el is idegeníthetjük azokat az által: ha az őket oda vonzó mézes, cukros, vagy más nekik tetsző tárgyat eltávolítjuk. Ez esetben a méh is felhagy a mi hasznót sem hajtó látogatással s néz más hely után, hol ismét talál valami gyűjteni, vagy nyalni valót.

Ezt teszi a méh, de ugyanezt teszi a darázs is.

Ha a méhész néhány repkedő darázst vesz észre méhese előtt, azonnal kész a semmi alappal sem bíró kétségbeesés, de legkevésbé sem kutatja s nem siet megsemmisíteni

azon okokat, melyek a darázsokat oda vonzották, sőt ellenkezőleg, azon töri fejét: miként lehetne ezekből minél többet oda csalogatni. . . Ki is süti csakhamar, hogy a darázs szereti az édességet: jó lesz tehát több üveg mézet, mézes vizet, mézbe főtt fűgét, vagy mazsola szőlőt felállítani a méhkasok körül.

Szükséges azonban, hogy az ott röpkedő néhány darázs előbb az üvegek tartalmáról tudomást vegyen, ami úgy érhető el, ha az üveget kívülről is bekenjük mézzel, mert csakis ezután fogják magokat beleenni a fogó üvegbe. Ami ezután következik, azt már elmondottam előbb a méhekről. Az a néhány, mi rosszat sem tervező darázs észre veszi a prédát, körül repkedi, megszíjja magát, azután haza szállva, értesíti társait is a talált éleletről. Jönnek tizen, huszan, százan, végre oly sokan, hogy alig látni a méhes körül egyebet, mint darázst, meg darázst mindenütt; s habár hal is néhány az üvegekbe, eme hiány fel sem tűnik a folyton nagyobb számmal jövő vendégeken.

Ily esetben aztán csakugyan alapos a kétségbeesés, mert az elbizakodott darázsok nagy számmal lévén: ugyancsak ostromolják méhkasainkat, azon hitben, hogy tán azok tartalma is az ő számukra van oda gyűjtve; ilyenkor már bajos ellenük védekezni, de hát nem kellett volna hozzánk kaptatni s akkor nem teljesülne a méhészen ama közmondás: „fogadd be a tót, kiver a házadból.“

Elejét veendő eme kellemetlenségeknek, ismételten csak ezt hangoztatom: ne csalogassuk telepünkre a darázsokat.

Ha kutatjuk azon okokat, melyek először ama néhány falánk darázst méhesünkre vonzották, lehetetlen rá nem jönnünk, hogy azok, vagy elcsepegtetett méz, vagy széjjel szórt lépdarab, lehullott gyümölcs, esetleg kilökött főlészeg fiasítás fellakmározása végett jöttek. Ezt pedig magyarul gondatlanságnak hívják, amennyiben ily körülmények között nem csupán darázsokat, hanem idegen rabló méheket is vonzhatunk a telepre, melyek tudvalevőleg sokkal veszélyesebbek, mint a darázsok.

Szem előtt tartva azon örök igazságot, miszerint sokkal könnyebb a bajt elkerülni, mint a már meglevőt orvosolni; bátor vagyok figyelmeztetni méhésztársaimat a következőkre:

Ahhoz, hogy méhesünk közelében minél kevesebb kártékony állat tartózkodjék, első, de egyben legfőbb kellék a tisztaság. Tartsuk tisztán méhesünknek nem csak belsejét, hanem annak területét is. Különösen kettőzötetett szorgalommal sepregezzünk méhesünk előtt akkor, midőn méheink naponta több fejletlen, csupasz fiasítást kihordanak.

E munkát azonban nem csak úgy felületesen, de mindenkor teljes odaadással végezzük s egyetlen zúgot, egyetlen szegletet se hagyjunk söpörtlen, mert az ily kiszórt fél-szeg fiasításokat az ugyancsak ezen prédát leső hangyák méhesünk elől, de attól nem nagy távolságra széjjel hurcolják s ugyancsak ezen fiatal, fejletlen rovarért ólálkodnak leginkább a darázsok is méheink körül.

Ilyen darázs csalogató a kasok alá hulló és sok méhész által egyszerűen a földre separt törmellék is. Eöbe is kevés rész méz, viasz, meg kivonszolt csupasz fiasításrész található s mindezek, a nap hevének kitéve: vonzerővel birnak a darázsokra.

Ezen törmelléket pedig nagy kár eldobni, mivel ha ezeket rendesen összegyűjtjük, évenként sok viaszt főzhetünk belőle; példaképen felemlitem Korbuly Z. ó-radnai méhésztársamat, ki ezen hulladékból sok kiló viaszt visz a piacra.

Átalában tehát: ne essünk kétségbe azért, hogy néhány, élelmet kereső darázst látunk repkedni méhesünk előtt, hanem iparkodjunk minden, ezeket vonzó tárgyat méhesünkből eltávolítani, mert ott, hol semmi élelmet nem lelnek: nem fognak sokáig vesztegelni. A szabály azonos tehát, melyeket a rabló méhek ellen is szükséges megtartani; a rend, a tisztaság, amit pontosan megtartva: nem lesz oka senkinek a darázsoktól félni, vagy azokra panaszkodni. —

Károlyi Gyula.

Az anyátlan és álnyás méhesaládok.

Ezen czim alatt jelent meg a „M. Közlöny“ ez évi 5-ik számában Dr. Hilbert István urtól egy cikk. Ez olyan tételket tartalmaz, melyek nem csak eltérnek, sok tekintetben, a gyakorlati tapasztalatoktól, de, annyira hiányosan van előadva abban a követendő utasítás, hogy abból egy kezdő sem merithet magának semmi előnyös gyakorlati utasítást; sőt zavarba is jön a sok különböző előadások olvasgatásával, hogy azt sem tudja melyiknek adjon elsőséget s melyiket kövesse.

Én pedig, mint a ki egészen más irányban tanítom az anyátlan és az álnyás méhesaládok bajainak orvoslását — szerény hivatásomra tekintettel — kötelességemnek tartom a jelzett közlemény egyes teteleit helyreigazítani.

Az első 3 pontra nincs észrevételem, mely bevezetőül szolgál; de lassuk a 4. pontban mondottakat szószerint.

„A fenti okoknál fogva, különösen szemmel tartandók tehát azon rajok, melyek terméketlen anyával vonultak ki s azon anya családok, melyek fiatal anyát nyertek. E célból a kirajzás, illetve a rajzás megszűnésétől folyó két hét után meg kell azokat vizsgálni,*) vagyis a méhvel lepelt lépek kellő közepéből (a méhek félre füstölése után) egy tenyérni nagyságot kivágni (ingatlan kasokból) és megnézni, hogy az egyes sejtek fenekén egy pete, vagy pondró fekszik e? A mely családnál ismételten kivágott lépdaraboknál, azt fel nem találjuk, annak egy más kasból kivágott, oly minőségű költéssel ellátott lépdarabot illesztünk a kivágott üres lép helyébe. A midőn az a létező anyátlanság esetén a fris pete körül anyaházat épít.“

Nem szükséges a lépét azon célból egyszer sem vag-

*) Megnézni lehet, de segíteni rajzás után két hét multával anyát neveltetni, hogy azáltal az álnyák keletkezésének útja be-
vágassék: arra nézve már nagyon későn ébredtünk fel. Nem szabad azt odáig hagyni. (Á.)

dalni — pláne 14 nappal rajzás után — meg lehet az árvaságot ösmerni a nélkül is első tekintetre, a megfogyott méhekről. És mit jelentsenek ott a kezdetleges anyabölcsők egyebet az árvaságnál, melyeket okvetlenül meglehet minden vagdalás és füstölés nélkül látni, ugy a kirajzott anyakasnál, mint az utórajoknál; sőt van az álynyás családoknál befedett anyabölcső is, midőn már idültté vált a baj. És ez mindannia egyaránt csak az árvaságot, nem is a rajzási előkészületet jelzi, amit gondolni is képtelenség. Erről alább még fogok szólni.

Midőn czikkiró ur vállalkozott az anyátlanság és az álynyás állapotról írni: hiányosan felel meg munkája czimének, csak a fiatal anyás családokat ölelvén fel, a jó karban levő méhcsaládokat pedig egészen mellőzi, holott, azok épp ugy alá vannak vetve, (főleg melyek meddőn maradtak) az álynyásodásnak, mint az említettek és még inkább megérdemlik az utánjárást.

Arra nézve csak egy példát hozok fel:

A régi tenyésztési rendszernél évenként előfordul egyik-másik méhtelepben, hogy kiteleltetett a tulajdonos pl. 12 kas méhet, melyekhez az illetőnek öröme s a legszébb reménye fűződik és reménye teljesül is, mert méhei nagy része elkészülvén a kellő időre: rajzanak reményen felül is; de mindig van közte olyan 1-2, amely ahelyett, hogy rajzásra elkészült volna: lassabban mozog, mint kora tavaszon, sőt feltűnően naponta gyérül a kijárók száma, holott, midőn kitétetett a teelől, az volt a legsúlyosabb s annak kellett volna legegőbb rajzania és mégis hiába várta magára, holott egyes, jóval gyengébb, harmadosztályhoz sorozott családok, már ki is rajzottak és a legjobb, első osztályhoz tartozott család örül, hogy él, rajzásra nem is gondol. Ezt már nem tudja a tulajdonos, hogy mi okból történt; megnézi, hogy mi baja lehet a családnak? A mint vizsgálni kezdi: azonnal szemébe is ötlük néhány anyabölcső, melyekből 1-2 már be is van fedve, egy párban pedig látja, hogy koszoruba fekszik a szép sugár anya-pondró. Midőn a tulajdonos mindezt meglátta, azt mondja, hogy elveszett az anyja s az okozta a család hátramaradását; de most már se baj, — gondolja akárhány méhészt — mert már befedett anyabölcsője is van, tehát nevelt magának másikat s most már rendbe jön. Nehány nap mulva még inkább megszilárdul hite, mert meglátja a kas előtt néhány anyaméh hulláját. Arra azt mondja, hogy megölték a feleslegessé vált anyákat, mivel többet neveltek egynél.

Ámde az idő halad, az anyát nevelt család pedig nem csak nem gyarapodik, hanem naponta apad, míg végre ismét megvizsgálja és ismét anyabölcsőket lát, de a nép már jóval kevesbült. Ekkor már azt mondja, most már reá hagyom, elvárom mi lesz belőle. Ha aztán kérdjük az illető méhésztől, hogy mi lett abból a családból, melyet magára hagyott? azt feleli, hogy biz azt megette a szipoly. Pedig már ez nem a szipolynak, hanem egészen a tudatlanságnak esett áldozatául.

A szipoly csak a megárvult, néptelenné lett és álynyás

családokon vesz erőt. Eszerint, hogy a gyakran megtörténő példaként előadott esetről is a tudatlanság juttatta tönkre egyik legjobb volt családot, azt minden gyakorlott méhésztudja, — valamint azt is, hogy az álynyásodásnak minden tenyész család méh is csak ugy ki van téve, mint kirajzott család és az utórajok.

Hadd álljon tehát itt, hogy mit kellett volna tenni a szipoly által tönkre juttatott család megmentésére; de addig, amig nem késő, 24—48 óra mulva.

Az említett esetben, midőn a vissza maradt tenyészcsaládot a méhészt megvizsgálván, látja az anyabölcsőket: nem szabad azt a természetre bizva hagyni, hanem meg kell vizsgálni a költést, melyben nem mindig van ugyan púpos költés, de azt okvetlenül gyanítani engedi a költés csekélysége, hogy az anya kimerüléshez közel s azt érezvén a méhek, azért nevelnek anyát. Tudni kell tehát azt is, hogy egyes anyáknál előfordul az, hogy egyszerre fogy a pete-termés az ondóval együtt; más szóval, az anya a végkimerülésig képes minden petéjét megtermékenyítve, vagyis ondó szálcával ellátva behelyezni; ily esetben minden költés rendes méhfiasításból áll, az tehát a különbség a kettő közt, hogy egyikben van púpos költés, másikban nincs, de mindkettőnek kevés a költése, mert fokozatosan kevesbül a peterakás. Ellenben a másik anya — mely gyakoribb — mindig több-több petét kénytelen megtermékenyíteni; fogyatekán lévén nála az ondó is. Az ilyennel látjuk aztán a méhköltés között a kimagasló púpos költést. És a méhek jelzik mindkét esetben anyjuk gyengülését, az anyabölcsőkkel. Hogy azt nem más okból építették a méhek, azt igazolja a méhcsalád megfogyott népe is. Hogy az anya gyengyengeségét és az árvaságot, valamint a szűznemző anyák és végre az álynyás állapotnál is ösztönszerűleg végig érzik az egésznek hiányát és hogy azt az utolsó perczig mindig anyabölcsők építése és anyanevelés kísérletezésével jelzik, azt tudjuk.

Mivel tehát semmi sincs ok nélkül: azt kell kutatni, hogy mégis mit jelent az anyabölcső? ha az anya kimerülésének közeledését jelenti, azt meg lehet itélni az előadottakból, akár púpos a költés, akár nem. Eszerint magától értetődik, hogy a gyengülő anya, még hivei körében él; azt tehát mindenek előtt első feladatunk eltávolítani az utból, akkor aztán rendbe jön a dolog. Előbb azonban meg kell határozottnan győződni róla, hogy csakugyan él-e az anya? Műkaptárnál kiveszünk néhány keretet a népzöme közeléből, megnézzük, van-e a czellákban pete, (amint már fennebb Hilbert ur által leírva van) egy-egy a czellában, mely azt bizonyítja, hogy az anyától származván, él s meg van. A paraszt kasból kikell egy, sőt csakugyan két darab lépet is vágni és szintén megnézni, hogy van-e ott is pete? Ha petét találtunk, a műkaptárból könnyen megkereshető az anya. A kúpos kasból azonban, aki egy kissé gyakorlott, szintén könnyű szerrel kézre kerithető, még pedig nyílt dobolással és néha még hamarabb kezünk ügyébe jön, mint a mozgó szerkezetű kaptárnál; midőn néha az egészet ki kell érette szedni.

És azt okvetlenül el is kell aztán távolítani, mert amíg az öreg anya hivei körében van és túléli a fiatal anyák kifejlődését, addig megöletnek a fiatal anyák sorrendben mind, mihelyt életjelt adnak magukról, ha száz étellel bírnanak is, annyira ragaszkodnak az öreghez; azután újra hozzá fognak más fiatal anyák neveléséhez és az úgy tart, amíg végre teljesen kimerül az öreg anya s úgy hal el néhány napi gyengélkedés után, midőn már végleg beszünteti a peterakást, vagy ha van is néhány két-három napos pondró, sőt talán pete is, de az már régen csak himnemű, here: ekkor következik aztán be az álnyás állapot, nincs miből anyát nevelniök, amint jeleztem, hogy a szipoly eszi meg utoljára a lépet.

Ha pedig a kivágott lépdarab, vagy keretben az egy rendes peténél többet látunk a czellákban, 2—3 vagy többet is, a költés pedig pupupos, az már tul van azon a stadionon, hogysem az utánjárást megérdemlené, mert ott már álanya van, még pedig már nem is kezdetleges. Azt aztán legjobb szélnak eresztetni, amint már ezt leirtam én is, más is, mert azt másként orvosolgatni nagyon hálátlan fáradságnak tartom.

Abend András.

A méhek áthordják a petét egyik sejtől a másikba.

Ha méheink ősztől, a meleg napok beálltáig, lehetőleg összpontosulnak, természetes oka van, a melegfejlesztésben. Nyárban, a tulságos meleg miatti nagy térfoglalás, ép oly természetes. Akkor semmi értelme nem volna, miért hordják összebb a fiasítást?

Hogy tavasz felé, váltakozó, melegebb napok beálltával, a kaptárban fejlődhető nagyobb meleg miatt a fiasítás meglehetősen térfogatra terjed ki és a hirtelen beálló hidegekben, a család összebb huzódva, a fiasítás alsó részeit és széleit fedetlen hagyja, melynek következtében az elvész, később kidobatik: igen természetes és megtámadott állításaimnak semmi hátrányára nem szolgálhat. Az anya petézését a téli fészkek közepén kezdi, folytatja körben; a meleg növekedtével, mindinkább lefelé és ezen kör, ha táplálék engedi, folytonosan tele fiasítással; a kirágás által megüresedett sejteket azonnal bepetézi. Már most hová vigye, a hivek alsó részről, ha vihetné is életben? Ha a hideg szegényekre váratlanul jön: bármennyire szeretik is fejletlen testvéreiket, nincs módjuk a megmentésre; saját életük biztosítását tartván elsőbnek. Egészen másképp áll a dolog májuson kezdve, a nyár folytán, mikor még a kasból kivágott lépeken is, magukra hagyva, napok mulva is rágnak ki a fejlett fiak és élő állapotban vannak a fejletlenek. Én azt mondom: a méhek megalkusznak a körülményekkel a lehetőség határain belül.

A méhek petéinek burka bir annyi erővel, mint a legyeké, melyek ujjbegyeink nyomása alatt egy könnyen össze

nem mennek. És Sz. ur a méhek által végzett finom munkából nem tud annyi gyöngédségre következtetni, hogy bizony azon méhike meg tudja rágonnyával is oly gyöngéden fogni akár a petét, akár a kis kukacot, hogy sértetlenül jobb helyre vigye?

A mi az anya általi oda ragasztást illeti: természeteszerű. Azon nyálkásszerű ragaszték szükséges az anyatestből könnyebb kisiklásra. E nedv a szabad levegőn ragadóssá válva: a sejt alapjához ragasztja a petét. E ragasztó nedv különben nem is volna mulhatatlan szükséges. Egészen másképp áll a dolog, ha a méhek helyezik más sejtbe a petét. Hogy pedig a sejt alapjához ragadt petét sérülés nélkül felvehessék, egy kis hig méz, vagy hangyasav alkalmas a ragaszték feloldására. Ha pedig a méheknek van annyi okosságuk, hogy a megczukrosodott mézet vízzel feloldják, — pedig ezt remélem, nem tagadja Sz. ur, — bizony ugy megtehetik az előbbit is. S honnan állithatja azt Sz., hogy az általuk készített ragasztékkal nem ragaszthatják oda a petét? Hiszen az is tudva levő dolog, hogy a méhek nemcsak viasszal, hanem más anyaggal is erősítenek és ragasztanak lépeket; miért ne készíthetnének a pete ragasztáshoz kellő anyagot? A kukacoknak szánt eledel is ragadós, maga a megsűrűdött méz is. Egy parányi részecske elég a pete ragasztásra.

Csiki János.

(Vége köv.)

Vegyes közlemények.

— **Abend András**, a VI. kerület méh. vándortanító utazási programja június óra: június hó 15—16-án Tordán, 17-én Turon, 18-án Szinden, 19-én Mészkon, 20—21-én Szentmihályfalván, 22-én Bágyonban, 23-án Kövenden, 24-én Sinfalván, 25—26-án Ar.-Rákoson, 27-én Csegezen, 28-án Toroczkón és 29-én Tor.-Szentgyörgyön tartandó előadásokat.

— **Ismételten ajánljuk** egyeletünk tagjainak a már oly széles körben ismert Csiki J. J. által gyártott, kitűnő műlépet, mely a szépség, pontosság és tisztaságot magába ölelő kivitel következtében, minden eddigi gyártmányon felül áll. Különösen kell hangsúlyoznunk, hogy egy kilóra mintegy 45—50, fél keret nagyságu tábla, illetve lap megy; tehát majdnem kétannyi, mint az eddigi készítményekből; az ára azonban ennek dacára is, 2 frt 50 kr. Ha tekintetbe vesszük ama körülményt, hogy az idej, mostohának ígérkező mézidény mily kedvező fordulatot vett az akác virágzaskor, valóban áldásként kell a műlépeket tekintenünk, mert kik most ezzel ellátva voltak, bizonyára örömmel telt kebellet gyönyörködnek a mézes edényekben. Ahol azonban a méhész nem rendelkezett a kellő lép felett: ott bizony az eredmény sem lehet valami fényes, mert a begyűjtött méz nagy része a lépépítésre használtatott föl. A műlépek megrendelését is készséggel közvetíti egyeleti tagok részére elnökségünk; a kifogástalan gyártmányért kezeskedünk. — Megrendelhető még Csiki J. József urnál és Kovács Péter és fiai helyi kereskedőnél.

Szerkesztésért felelős: **Bodor László.**

Lapfelügyelő bizottság: **Álbu József, Csiki J. József, Gebhardt Döme, Szentgyörgyi Lajos, Wieder József.**

Nyomatott Gámán János örökösénél Kolozsvárt. Bel-Középutca Minorita-épület.